

Τι;

Καθημερινά βλέπουμε την υποκρισία να σκοτώνει την ομορφιά της ζωής. Να κηλιδώνει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Να μεταμορφώνει, ακόμη, τις έννοιες τις πιο μεγάλες, τις πιο θαυμαστές, σε προσωπίδες της θρασύτερης πανουργίας.

Συνειδητοποιούμε πια, πως ο πολιτισμός του αιώνα μάς πρόσφερε την άνεση. Και μας αφάνισε την ανάπαυση.

Κατάργησε την απόσταση. Και μας απαγόρευσε την μετακίνηση.

Πλήθυνε τα βιβλία. Και τη σκέψη την αιχμαλώτισε.

Νιώθουμε, πως είμαστε πια άνθρωποι συντριμμένοι. Που μόλις κατορθώνουμε να περπατήσουμε, στην καταχνιά μέσα μιας ατέλειωτης απειλής.

Μπορεί να έρχονται νύχτες καθάρεις. Τ' άστρα να λάμπουν με νεορωμαντική μαρμαρυγή.

Μπορεί ν' ανοίγουμε το παράθυρό μας. Και να κυττάζουμε τους κάμπους. Τις θάλασσες. Τα βουνά.

Μπορεί μια πλάση καινούργια, ν' ανασαίνει τον ήσυχο ύπνο της μέσα στην αστρόφεγγη σιγαλιά.

Εμείς όμως πώς τ' αντικρύζουμε όλα αυτά; Με ποια συνείδηση;

Με ποια ειρήνη, αφού ειρήνη δεν έχουμε; Με ποια ψυχική διάθεση αντιμετωπίζουμε τη γεωγραφία του κόσμου;

Οι άνθρωποι γυροφέρνουν πολυμήχαιοι. Και πολυδύναμοι. Και αλαζονικοί. Κι άλλο δεν αποζητούν, παρά να γίνουν ευτυχημένοι.

Με τη διαφορά πως τούτη την ευτυχία την αναζητούν σε πνευματικούς βαλτότοπους. Μέσα σε έλη και νερά λερωμένα.

Δεν ξέρουν και δεν αντιλαμβάνονται, πως κυνηγουν μια χίμαιρα. Μια ουτοπία. Κάτι το άπιαστο.

Δεν βλέπουν, πως μπροστά τους όλο κι ορθώνεται ένας τοίχος κάθετος. Ένα εμπόδιο απροπέλαστο. Ένας χώρος χωρίς προοπτική. Σ' έναν καιρό χωρίς πρόβλεψη. Σ' ένα τεντωμένο σχοινί βαδίζει περπατώντας. Μετέωρος στο κενό. Κι αναμένει τον πόλεμο.

Θα έλθει να του χτυπήσει την πόρτα; Ναι ή ...;

Όλη αυτή η περιρρέουσα ατμόσφαιρα δεν μας επιτρέπει ν' ανασάνουμε.

Σ' αυτή την ακαταστασία γίνεται το θαύμα. Έρχεται ο Χριστός.

Φως διαχέεται παντού. Καθάριο.

Όλα λάμπουν τώρα. Όλα είναι φωτισμένα. Όλα είναι καινούργια.

Και εμείς μπορούμε ν' αλλάξουμε.

Ταπεινοί προσκυνητές να πάμε.

Και να ζήσουμε τα γεγονότα.

Τότε όλα θ' αλλάξουν. Θα γίνουν νέα.

Η παρουσία του Χριστού αλλάζει τα πάντα.

+ ο π.Γ

Χρόνος και Ζωή

ονειρευόμαστε μια ευτυχία στην οποία να μην παραμονεύει ο φόβος βαθιά μέσα της, ένας φόβος από τον οποίο προσπαθούμε πάντοτε να προφυλαχθούμε, πίνοντας, ή με το να είμαστε συνεχώς απασχολημένοι, περιβαλλόμενοι από θόρυβο. Η σιγή όμως αυτού του φόβου είναι ισχυρότερη από κάθε άλλο θόρυβο. «Άφρων!» Μάλιστα, το αθάνατο όνειρο της ευτυχίας είναι εκ φύσεως ανόητο σ' έναν κόσμο μολυσμένο από φόβο και θάνατο. Ακόμη και στις ανώτερες στιγμές του ανθρώπινου πολιτισμού, οι άνθρωποι το γνωρίζουν καλά.

Μπορούμε να νιώσουμε τη θλίψη και τη θλιβερή αλήθεια πίσω από τα λόγια του μεγάλου ποιητή Αλέξανδρου Πούσκιν, που τόσο αγαπούσε τη ζωή, όταν έγραφε: « Δεν υπάρχει ευτυχία στον κόσμο». Όντως, μια βαθιά θλίψη διαπερνά κάθε γνήσια τέχνη.

Μόνο χαμηλά, στον πάτο του ανθρώπινου πολιτισμού, τα πλήθη ξετρελαίνονται με το θόρυβο και τις φωνές, ως εάν ο θόρυβος και τα θορυβώδη πάρτυ θα μπορούσαν να φέρουν την ευτυχία.

«Εν αυτό ζωή ην, και η ζωή ην το φως των ανθρώπων, και το φως εν τη σκοτία φαίνει, και η σκοτία αυτό ου κατέλαβεν» (Ιωαν. 1, 4-5). Αυτό που υπονοεί αυτή η φράση είναι πως το φως δεν μπορεί να καταποθεί από τον φόβο και το άγχος, δεν μπορεί να σκορπισθεί από τη λύπη και την απελπισία. Να μπορούσαν οι άνθρωποι, σ' αυτή τη μάταιη δίψα για στιγμιαία ευτυχία, να έβρισκαν μέσα τους τη δύναμη να σταματήσουν, να σκεφτούν, να ατενίσουν τα βάθη της ζωής! Να μπορούσαν να ακούσουν τα λόγια, τη φωνή που τους καλεί αιώνια μέσα σ' αυτά τα βάθη.

Ας γνώριζαν μόνο τι είναι αληθινή ευτυχία. «Την χαράν υμών ουδείς αίρει αφ' υμών» (Ιωαν. 16, 22). Δεν είναι αυτό που ονειρευόμαστε όταν το ρολόι χτυπήσει μεσάνυχτα; Τη χαρά που κανείς δεν μπορεί να αφαιρέσει. Πόσο σπάνια όμως φτάνουμε σε τέτοια βάθη! Πόσο τα φοβόμαστε για κάποιο λόγο και τα παραμερίζουμε: «Όχι σήμερα, αλλά αύριο, ή μεθαύριο, θα στρέψω την προσοχή στα ουσιώδη και αιώνια, μόνο, όχι σήμερα. Υπάρχει καιρός».

Ο καιρός όμως στην πραγματικότητα είναι τόσο λίγος. Μόνο στιγμές περνούν πριν το βέλος του χρόνου σφυρίξει πετώντας προς το μοιραίο στόχο. Γιατί καθυστερούμε; Επειδή ακριβώς εδώ, ανάμεσά μας, δίπλα

μας, στέκεται Κάποιος: «ιδού έστηκα επί την θύραν και κρούω» (Αποκ. 3, 20). Αν μόνο παραμερίζαμε το φόβο μας και Τον κοιτάζαμε, θα βλέπαμε ένα τέτοιο φως, μια τέτοια χαρά, και μια τέτοια περίσσεια ζωής, που σίγουρα θα καταλαβαίναμε το νόημα αυτής της φευγαλέας και μυστηριώδους λέξης «εντυχία». (π. Αλεξ. Σμέμαν)

* * *

Υπάρχουν δύο είδη Χρόνου: «Ο βιολογικός, που σε παρασύρει στην ανάπτυξη, στη φθορά, και στο γήρας, και ο προσωπικός-υπαρξιακός, του πόσο χρόνο διαθέτεις εσύ για τη δική σου ζωή. Σιγά-σιγά τα πράγματα και οι άλλοι γίνονται αυτοσκοπός: ζεις για τα πράγματα, για τους Άλλους, και όχι για τον εαυτό σου.

Τον βιολογικό (αντικειμενικό) χρόνο δεν μπορείς να προσδιορίσεις, αλλά σε προσδιορίζει, κυλάει αναποτρέπτως και σε οδηγεί στη φθορά και στο τέλος σου. Μπορείς, όμως, να προσδιορίσεις το δικό σου χρόνο, τον υποκειμενικό: να δώσεις νόημα και περιεχόμενο δι' αυτού στη δική σου ζωή. Χρειάζεται, λοιπόν, επιφυλακή, να μη σου πάρουν τα πράγματα και οι άλλοι τον χρόνο της ζωής σου και σε κάμουν όργανό των (Res): έλα εδώ, έλα εκεί, μπράβο, δεν ήλθες, πού πας, πού ήσουν κλπ.

Ο βιολογικός χρόνος μειώνει τη ζωή στο ελάχιστο: «η ουκ ολίγος εστίν ο Χρόνος του βίου μου» (Ιωβ. 10, 20); - Ο δε προσωπικός νοηματικός Χρόνος δίνει στη ζωή αιωνιότητα: «γήρας γαρ τίμιον ου το πολυχρόνιον... Δίκαιος, τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς» (Σοφία Σολ. 4,7 εξ.).

Ο Ντοστογιέβσκι είχε πει κάποτε ότι ακόμη και μία μέρα με νόημα μπορεί να βιωθεί ως αιωνιότητα. Οι άνθρωποι ενδιαφέρονται, συνήθως, για την παράταση της βιολογικής ζωής, η οποία, όμως, χωρίς νόημα και θετικές όψεις και ομορφιές, γίνεται ανηφόροη και μαρτύριο. Όχι τα γηραιά, αλλ' αυτήν την απουσίαν νοήματος, αιωνιότητος, φοβάται ο πιστός, και παρακαλεί το Θεό, το Αιώνιο Νόημα, να μην εγκαταλείψει: «μη εγκαταλίπης με, Κύριε ο Θεός μου μη αποστής απ' εμού πρόσχες εις την βοήθειάν μου, Κύριε της σωτηρίας μου» (Ψλμ 37, 22-23)! (Μέγας Α. Φαράντος)

“Οι Βυθομετρήσεις” είναι παράρτημα του περιοδικού “Πυρσός” της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας (“Η ομάδα των Δώδεκα”). Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760